

Смерть золотого міту

Ігор Павлюк

(поїздка друга)

1.

На моїй батьківщині розруха заломлює крила
І літають льоди над німим ворожінням мас.
Та візьми зрозумій: де тут слабкість, а де там сила.
Повний рай назбирається... потім нещасних нас.

А вони головами повлазять у вушка голок
Із порожніми душами, блиском гавайських вілл.
А на старості — чорно.
На старості зовсім голо,
Бо ж людині не треба на будень того,
Що наварено для весіль.

У моїй батьківщині Христова терпка покора
І поганське шукання вогню у нічних лісах.
Як піщані годинники, люде стоять на Сізіфових горах,
Аж в бабусі страшної сріблиться коса й коса.

А тим часом, закрывши свій рід
Чи вчепивши хреста на зірку,
Комуністи стають мільйонерами,
А журавлями — даль.
І буває не тому нам гірко, що зле,
А тому, що не тому "гірко"
Цілувати коріння, аж трісла б зубів емаль...

2.

Револуція тиха чумою по селах бродить
І покора якась веледушна над всім і вся,
Ніби щастям свободи відшиблено пам'ять роду
І з дурацькою маскою знято свічу лиця.

Непорібний нікому, здається, поет молодий чи Байда,

Бо не ролі, а долі із ними зіграє час.
За жінками найкращими лізе мохнатий зайда,
Волохато, європськи, по-хлопськи сторонить нас.

Річка часу спішить. Не встигають відбитися верби,
А не те що обличчя, чи душі, чи зорі в ній.
Тільки цвіт черешневий від злого безпліддя стерплий.
Усе інше встигає відбитись в налитім в чарки вині,
Що по корчмах скляних від трамвайних дзвінків здригнеться,
Стане кров'ю дурною, але не покличе в бій...
Учорашній придворний оп'ять на котурни пнеться.
Називають: покався...
Маєш тобі.

Відректись і продати(сь) — це різні їй-Богу вдачі.
Бо ж Петрове іудство й Іудська петровість є...
Все побачено тут.
Там, напевно, не все пробачено.
На моїй батьківщині кров матерщина п'є.

3.

То ж, замкнувши до весен схвильований вірності пояс,
Вирушаю у світ із прасвіту свого знов,
Щоб довести собі (гойя-гойя!), що я не гой, я...
Чужина — то аналіз, чи в мене дніпрова кров.

Роздоріжжя моє й бездоріжжя — обое гади,
Недолюблені діти свободи
Й мої хрести.
І були би до лямпочки всі політичні влади,
Але ж друзі мої скурвились до них іти.

Чи вернутись в часи, коли ми ще боялися коней
І жили грубуvато — мов свічку мечем тяли.
А озера із птахом над ними нам правили за ікони
І за ліки від щастя — заварений в грім полин.

Як в старенькій церковці невидимий хор співає,
Як зриваються зорі... скидають богів і царів...

У моїй батьківщині таке щось проізрастає,
Що узяв би й під серцем, як вічне дитя, зігрів.

4.

...Ще не бачу, а чую: лелеки летять додому.
В чужині застаються лиш ті, що уже навек.
Я над ними лечу.
Кров згортається юним ромом
І здається:
На муку лиш
Родиться чоловік...

5.

Всує суча сучасність мені розпинає крила,
Щемом панських шампанських задобрити хоче дух.
Слава славі — на Місяці теж є вила
І в поліському озері можна знайти зізду.

...Батьківщина чекала і слухала голос крові,
Перебитий чеченськими лунами, як сивиною шрам.
До війни... ну, як завжди... до волі не був готовий
Боголіпний народ на берегах Дніпра.

А коли восени поспалили всі маски з кленів
І здригнулися дзвони, й заграли весняний вальс,
Наше плем'я в душі було ще простим, зеленим,
То й втікало від себе.
І наздогнало вас...

Бо вертатись до себе вам вже, здається, пізно.
Й ми підем з усіма в глухомань —
Той залізний рай?..
То ж стоїть у дірявім човні
П'яний в дим молодий перевізник
І росте на калині кленова сумна кора.

Грубо тесані люде приходять і хочуть злота.
Й темна мудрість століть не говорить нічого їм.
В самогонному щасті росте молода голота,

В Україні америк шукаючи, не Україн.

...Але це промине —
І болюче всміхнуться гени,
Як маленькі шаблі,
Як пилінки космічних гроз.

То ж тоді, восени, поспадають всі маски з кленів.
Юну Лету журитиме ще молодий Дніпро.

Отако.
Отак во.
Як бувало, так знову буде.
Тільки ж треба людині так мало,
Так мало тре...

Тому, мабуть, Америка нам не болить, а нудить.
І тому Україна ніколи не вмере.